

Pounding on in Endless Wild Commotion

Ten Poems about the Sea selected by Anton Korteweg

98

The Sea, the Sea pounds on in endless wild commotion,
The Sea in which my Soul itself reflected sees.
The Sea is like my Soul, for, like my Soul, the Ocean,
A Thing of Living Beauty, to itself a stranger is.

It laves its waters clear in eternal, pure ablutions,
And never it fails to turn and flow back whence it flees;
Expressing itself in waves, whorls, eddies, convolutions,
Singing its ever-joyous, its ever-mournful lays.

O Sea, were I like Thee, of myself as unaware,
Then, and only then, would true happiness be mine.
Then, only then, were I free from longing and despair

From the hunger for joy and pain for which the heart doth pine.
Then my Soul were indeed a Sea, and its freedom from all care,
Since greater It is than Thee, would greater be than Thine.

De Zee, de Zee klotst voort in eindeloze deining,
De Zee, waarin mijn Ziel zich-zelf weerspiegeld ziet;
De Zee is als mijn Ziel in wezen en verschijning,
Zij is een levend Schoon en kent zich-zelve niet.

Zij wischt zich-zelven af in eeuwige verreining,
En wendt zich altijd òm, en keert weer waar zij vliedt,
Zij drukt zich-zelven uit in duizenderlij lijning
En zingt een eeuwig-blij en eeuwig-klagend lied.

O, Zee was Ik als Gij in àl uw onbewustheid,
Dan zou ik eerst gehéél- en gróót gelukkig zijn;
Dan had ik eerst geen lust naar menschlijke belustheid

Op menschelijke vreugd en menschelijke pijn;
Dan wás mijn Ziel een Zee, en hare zelfgerustheid
Zou, wijl Zij grooter is dan Gij, nóg grooter zijn

Call of the Sea

I began thinking I would now find rest
And stay the winter in the town's walled space.
Take a house, set lucid lines in place,
For once keep women longer in my nest,
Once brushed off with kisses, make each my guest
And lie at length with them in an embrace,
So gradually their willing bodies' trace
Resembled much-sailed coasts in east and west.

In my own room I pondered thus, and yet
Tonight the autumn's stormy winds I hear;
The roof beams moan and like ship's rigging fret.

Far from the sea, by the sea I'm beset.
The crash of the surf cannot reach me here.
Why is it then so desperately clear?
Before year's end a new ship I will get.

Jan Jacob Slauerhoff (1898-1936)
Translated by Paul Vincent

Zeeroep

Ik ging gelooven dat ik nu zou rusten,
De winter in 't ommuurde stadje blijven,
Een huis bewonen, klare zinnen schrijven
En voor het eerst wat langer voortgekuste
Vrouwen hier bij mij hebben en, ter ruste
Met hen gegaan, lang in omhelzing blijven.
En langzaam werden mij hun willige lijven
Vertrouwd als vroeger vaak bezeilde kusten.

Zoo dacht ik zittend in mijn kamer, maar
Vannacht hoor ik de najaarsstorm aanheffen;
Het dakhout maakt als kreunend want misbaar.

Ik woon zoo ver van zee, zoo dicht bij haar;
't Storten der branding kan mij hier niet treffen.
Hoe kan ik zoo wanhopig klaar beseffen
Dat ik weer sloop zal gaan, voor 't eind van 't jaar.

Verzamelde gedichten. Dl. 2. 's-Gravenhage / Rotterdam,
Uitgeverij Nijgh & Van Ditmar, 1963, zevende druk

Paradise regained

With a flash sun and sea break open the skies:
their fire and silk fans they cast;
by blue, blue morning hills
the wind, an antelope, flies
past.

roaming among fountains of light
and past the radiant squares of the water,
I have a blond woman at my side,
singing so carefree along the eternal water

a clear, compelling, rapturous lay:

'the ship of the wind will soon sail away,
the sun and the moon are roses, snow-white,
the day's a blue sailor, so is the night –
back to Paradise we're underway'.

Hendrik Marsman (1899-1940)
Translated by Paul Vincent

'Paradise regained'

De zon en de zee springen bliksemend open:
waaiers van vuur en zij;
langs blauwe bergen van den morgen
scheert de wind als een antilope
voorbij.

zwerfende tussen fonteinen van licht
en langs de stralende pleinen van 't water
voer ik een blonde vrouw aan mijn zij,
die zorgeloos zingt langs het eeuwige water

een held're, verruk'lijk-meeslepemde wijs:

'het schip van den wind ligt gereed voor de reis,
de zon en de maan zijn sneeuw witte rozen,
de morgen en nacht twee blauwe matrozen –
wij gaan terug naar 't Paradijs'.

Verzameld werk. *Poëzie, proza en kritisch proza*.
Amsterdam, Em. Querido's Uitgeverij N.V., 1972

Westward

High through late light the white birds heading west
flew over that had not a thing to gain
from knowledge of twigs or building a nest.
I was still young, but won't forget again
the spirit, the whoosh of the wings, the cries
of the exalted ones; no joy or pain
holds souls together, obsessed by the skies
full of sea birds and the joyous refrain
of solitude. The late light in the west
remembers no joy, remembers no pain.

Adriaan Roland Holst (1888-1976)
Translated by Paul Vincent

Westwaarts

Hoog door laat licht vlogen toen naar het westen
de witte vogels over, die geen weet
ooit hadden van boomtakken en van nesten.
Ik was nog jong, maar nimmer meer vergeet
de geest het vleugelsuizen en de kreten
van de verhevenen, geen vreugde geen leed
houdt ooit de zielen saam, die eens bezeten
raakten van zeevogels en de juichkreet
der eenzaamheid. Het laat licht in het westen
weet van geen vreugde meer en van geen leed.

Met losse teugel. Verspreide gedichten. Den Haag,
Bert Bakker / Daamen nv, 1970

Sea

What you imagine is my voice, that rustling and complaint
that's how you gainsay me, you
who long for my silence.

I saw, luxuriating, a sacred landscape,
blessed even without your words, turned into myself.
Your hunting adds nothing to me,
you are nothing but your questions.

No, it is quite different,
even without you I have to be, but now that you're here,
those brief moments, I am the music.
You are only the strings.

Now try to dissolve me,
make your tones of water and mist,
sway with me in this light,
in my last, obscured rhymes,

and sit down and write.

Cees Nooteboom (1933)

Translated by Leonard Nathan and Herlinde Spahr

Zee

Wat jij denkt dat mijn stem is, dat ruisen en klagen,
dat is hoe je mij tegenspreekt, jij
die naar mijn stilte verlangt.

Ik ben, zwelgend en deinend, een goddelijk landschap,
ook zonder jouw woorden gewijd, gewend in mijzelf.
Jouw jagen voegt niets aan mij toe,
jij bent niets dan je vragen.

Nee, het is eerder heel anders,
ook zonder jou moet ik bestaan, maar nu jij er bent,
die korte momenten, ben ik de muziek.
Jij bent niets dan de snaren.

Probeer nu in mij te verdwijnen,
maak je tonen van nevels en water,
wieg met me mee in dit licht,
in mijn laatste, verduisterde rijmen,

en schrijf je gedicht.

Vuurtijd, ijstijd. Gedichten 1955 – 1983.

Amsterdam, De Arbeiderspers, 1984

The Great Flood

two days on the roof, she said
lately, but yes, they left
the hospital much later still

I was eight, just, my brother four – I don't
know as many fairy stories now as then:
Mother Hulda was a godsend on the roof

was there much water in her well?
he loved questions like that, my brother,
also later at Uncle Jos's house in Tilburg

it had been pouring there, February
the ditches overflowing, we'd hardly settled
in: my brother had never seen duckweed before

I'd meant to show him later back in Goeree
or casually tell him about it,
in a fairytale maybe

Arie van den Berg (1948)
Translated by Donald Gardner

Watersnood

twee dagen in de dakgoot, zei ze
laat, maar ja, ze kwamen nog
veel later uit het ziekenhuis

acht was ik pas, mijn broertje vier – ik ken
niet zoveel sprookjes meer als toen:
Vrouw Holle was een uitkomst in de goot

stond er veel water in haar put?
mijn broertje was verzot op zulke vragen
ook later nog in Tilburg bij oom Jos

het had daar hard geregend, februari
dus de sloot stond vol, we waren
er maar kort: mijn broertje kende nog geen kroos

ik had het hem later terug op Goeree
willen wijzen of beter vertellen, terloops
in een sprookje misschien

Mijn broertje kende nog geen kroos
Amsterdam, De Bezige Bij, 1971

Holland, they say ...*

The soil was marshy. We sang about
the lush green grass. What did we know?
One island further on as proof of this

the Biesbosch lay. Mudflats and silt
were closer still. I never went there.
I sat in the class, sung of a land
that lay almost beneath the waves.

At ebb my brother explored the creeks.
I believed nothing of his story.
Wind in the reeds? It was just a song.

My gumboots only came of use,
when there was no land, no luscious fields,
water was all there was. Indoors.
The ooze still lay there weeks on end.

So beautiful, that land? Story's end.
The polder out of bounds, the school
stayed shut, me scared, the song struck dumb.

Ad Zuiderent (1944)

Translated by Donald Gardner

*Zuiderent's poem is an ironic commentary on a traditional Dutch song (Holland ze zeggen: je grond is zoo dras/ Maar mals zijn je weiden en puik is je gras/ En vet zijn je glanzende koeien (...)) in praise of the landscape of Holland that every schoolchild used to know.

Holland, ze zeggen...

De grond was dras. Wij zongen van
het puike gras. Wisten wij veel.
Eén eiland verder lag de Biesbosch

als bewijs. Slikken en gorzen
waren dichterbij. Ik kwam er nooit.
'k Zat in de klas, bezong een land
dat bijna onder water lag.

Mijn broer ging wel bij eb door kreken.
'k geloofde niets van zijn verhaal.
Wind in het riet? Dat was een lied.

Mijn laarzen kwamen pas van pas,
toen er geen land, geen malse wei,
alleen maar water was. In huis.
weken daarna nog lag er slik.

Zo mooi, dat land? Het einde van het lied.
De polder was verboden, de school
bleef dicht, ik bang, gezang verstomd.

Op het droge.

Amsterdam, Uitgeverij De Arbeiderspers, 1988

Winter on the Coast

The sky blasts its greys away, the lot.
Can a flock of seagulls pass by here,
please, to lend wings to the wind
and renounce it now and then?

And may we too fly through these lives
of ours, taking off with a mighty flap
and flutter, to squall and fall like
gulls in flight, and be forgotten.

Night falls. Something large over something small.
Silence is your hand over mine,
and thirty years later, the hand of your daughter
over the hand of mine.

Herman de Coninck (1944-1997)
Translated by David Colmer

Winter aan zee

Lucht jaagt haar grijzen voorbij, alle.
Kan hier een vlucht meeuwen
doortrekken alstublieft om de wind
te bevliegen en er af en toe af te vallen?

En mogen ook wij ons zo eigen leven zijn door-
gevolgen, aan groot gefladder opgestegen
om hemelhoog te gaan lallen en te vallen
zoals meeuwen nu eenmaal vliegen, en te worden verzweg

Nacht valt. Het grote over het kleine.
Zwijgen is jouw hand over de mijne,
en dertig jaar later de hand van jouw dochter
over de hand van de mijne.

Schoolslag. Amsterdam / Antwerpen,
Uitgeverij De Arbeiderspers, 1994

At Sea

I looked at you
you looked at nothing
you'd something special with the sea
its hissing roar
stole you away from me

your eyes I said
they are so blue
you closed them then
I asked myself
what you were thinking
you lay so quiet
I couldn't hear you breathe

I said I'd write
a book about us
or else a poem
in which I'd tell the world
how in the cinema
you talked out loud
well, well! you laughed
and stroked my hair from off my face

Miriam Van hee (1952)
Translated by Donald Gardner

Aan zee

ik keek naar jou
en jij naar niets
je had iets met de zee
haar ruisen
nam je weg van mij

ik zei je ogen
zijn zo blauw
je deed ze dicht
ik vroeg mij af
waaraan je dacht
je lag zo stil ik kon
je ademen niet horen

ik zei dat ik
een boek zou schrijven
over ons of een gedicht
waarin ik zou verklappen
dat je hardop praatte
in de bioscoop
zo, zei je lachend en deed
het haar uit mijn gezicht

Het verband tussen de dagen. Gedichten 1978 – 1996.
Amsterdam, De Bezige Bij, 1998

Crab

The border of sand and water
is vague with no clear lines.
By a clump of seaweed a white gull
nabs a green crab. Impatiently it pecks,
pecks, pecks the belly open and gorges
on the soft and flaky innards.
Flat-footed it knocks
on the rest of the crab,
which has long since stopped moving:
guts gone, legs hanging loose,
pincers, oh lord, wide in desperation.
That shell was a joke, crab.

Life is an order
and we are never hard enough.

Wim Hofman (1941)
Translated by David Colmer

Krab

De rand van water en zand
is niet erg precies en nergens is een heldere lijn.
Bij een tros zwart wier pakt een witte meeuw
een groene krab. De meeuw pikt, pikt, pikt
vol ongeduld de buik open en vreet
schrokkerig het zachte, schilferige binnenste.
Hij geeft met zijn platte poot een klopje
op de rest van de krab,
maar er beweegt allang niets meer,
ingewanden weg, poten half los,
tengels, o heer, in wanhoop wijd uiteen.
Dat pantser was een lachertje, krab.

Het leven is een bevel
en we zijn nooit hard genoeg.

Laat ons drinken. Dordrecht,
Uitgeverij Liverse, 2013

